

Naučím své děti ukrajinsky

Bohdan Rajčinec, Ukrajina

Moje rodina patří ke generaci politických emigrantů z roku 1949 a 1968. Narodil jsem se v Praze, stejně jako moje maminka. Jsem třetí generace ukrajinské diaspory v Česku. Mám ukrajinskou výchovu a můj vztah k Ukrajině je zcela pozitivní – tak, jak mně ho zprostředkovali moji rodiče.

Přestože jsem se narodil v Česku, má povaha se příliš neliší od ukrajinské. Cítím se být Ukrajincem. Naprosto. Doma jsme vždy mluvili ukrajinsky.

Osobně mně můj původ situaci nekomplikuje. Naopak – otevírá mi možnost pro dvojitý život, do dvou směrů. Problémy jsem měl v dětství – asi do třinácti let. Tehdy o Ukrajině nikdo nic nevěděl. Lidé o nás mluvili buď jako o Sovětech, nebo „Rusácích“, nikdy jako o Ukrajincích. Teď se ale informovanost postupně zlepšuje. I když stále čelíme mínění, že Ukrajinci jsou méněcenní lidé. Každý rozumný člověk ví, že je to hloupost ve spojení s jakýmkoliv etnikem.

„Je velká škoda, že lidé rádi jezdí do ukrajinských Karpat, ale do Kyjeva už z hor nesejdou,“ lituje Bohdan, že krása obrovského srdce Ukrajiny zůstává nepoznána.

Naučím své děti ukrajinsky

Je to dáno především tím, že Ukrajinci dělají nejhorší práce. Člověk uzavřený do sebe se dívá na lidi z různých společenských vrstev odlišně. Pohled svrchu na hierarchicky níže postavené proto nemá nic společného s národnostní odlišností.

Jestliže před padesáti lety přivedli Ukrajince do Česka politické důvody, dnes jsou to především ekonomické a sociální. Přichází sem široké spektrum lidí. Od obyčejných dělníků, přes kvalifikované a vzdělané dělníky, inteligenci, muzikanty, umělce, až po velmi bohaté lidi, kteří se v Česku chtějí realizovat, a také bohužel tzv. mafii, což je ovšem kapka v moři. Ale kapka je vždy zajímavější než moře.

Nevím, zda-li je možné porovnávat Česko a Ukrajinu. Malou a obrovskou zemi s různými tradicemi a folklórem, s různými přístupy k životu. A velmi různým přístupem k náboženství. Lidé na Ukrajině jsou silně věřící. Setkávání v kostele a u kostela má stále zásadní význam. Nedělní oběd a rozjímání po něm je také důležité.

Ukrajinci jsou někdy charakterizováni jako přímořský národ. To znamená, že jsou jako lidé vznětlivější než je obvyklé na západě. Tím nemyslím, že by byli cholericí, ale spíše jsou nadšení pro svoji věc. Asi jsou hlučnější, horkokrevnější.

Kdyby to bylo možné, snad bych se přestěhoval zpátky na Ukrajinu. Nemůžu to vyloučit do budoucna, protože bych byl rád, aby i mé děti byly Ukrajinci. Naučím své děti ukrajinsky, i když bude má manželka Češka.

Teď však ještě studuji ruštinu a ukrajinštinu na Filozofické fakultě UK v Praze. Spojil jsem studium s prací, doufám užitečnou. Pracuji v Ukrajinské iniciativě v ČR, která je základnou pro ukrajinskou diasporu. Snažíme se udržovat naše tradice a propojovat generace – starší emigranty s mladšími, což není vždy úplně snadné.

Hraji s ukrajinskou kapelou, ve které jsou ale i Češi, kteří mají rádi naši hudbu. Hrajeme především muziku, která má své kořeny v karpatské oblasti. Písničky z východu moc ne, ty jsou spíše založeny na chorálech a také na mírně odlišných nástrojích. I texty jsou jiné. Karpatské hudba je ovlivněna mnohými vlivy, například z jihu, z Rumunska. Navíc tradiční hudbě dáváme trochu jiný náboj.

